De Arubaanse Courant

Uitgeefster: „De Arubaanse Courant" N.V.
Redacteur: A. Cleo (Tel. thuis: [illegible])
Abonnement: f [illegible] per maand.

DAGBLAD VOOR ARUBA

Bureau Oranjestad: [illegible] Tel. [illegible]
Agent San Nicolas „Central Lunchroom", Tel. [illegible]
Gedrukt bij de „Aruba Drukkerij" N.V., Tel. [illegible]

12de Jaargang — DONDERDAG 8 JANUARI 1953 — No. 1530

Soekarno wil Unie met Nederland vervangen

Door normale internationale overeenkomsten

DJAKARTA, 8 Jan. — President Soekarno van Indonesië deelde mede dat verdere stappen zullen worden gedaan om de Unie tussen Nederland en Indonesië op te heffen en de verdere samenwerking tussen beide landen te doen baseren op normale internationale overeenkomsten. Hij zeide dit bij de opening van de nieuwe zitting van het parlement.

Soekarno zeide voorts dat het vanzelfsprekend is, dat de strijd om Nieuw Guinea de facto tot Indonesisch gebied te doen verklaren zal worden voortgezet en dat deze strijd steeds de grootst mogelijke aandacht van de regering zal hebben.

Ook de hulp, welke Indonesië zal krijgen van Amerika onder de termen van de mutual security act waarover het laatste kabinet van Indonesië struikelde, werd besproken door de president en hij vertelde, dat overeenstemming is bereikt met de Amerikaanse regering op een acceptabele basis.

De actuele moeilijkheden met het leger werden niet of nauwelijks door Soekarno genoemd.

FRANKRIJK HEEFT NIEUWE REGERING

PARIJS, 8 Jan. - Mayer is er in geslaagd een regering samen te stellen.

Planters van Kenya wensen meer straffe actie tegen Mau-Mau

NAIROBI, 7 Jan. — Een van de grootste vergaderingen van planters to tnu toe in Kenya gehouden kwam gisteravond bijeen. Er werd ernstig geprotesteerd tegen de wijze waarop de regering optreedt tegen de Mau-Mau. De vergadering vroeg de gouverneur grotere vrijheid te geven tot handelen, zonder allerlei inmengingen van overzeese politici en sprak het verlangen uit, dat er een regering in Kenya zou komen, bestaande uit landskinderen onder leiding van blanken. Een van de sprekers zeide, dat Kenya op het ogenblik geregeerd wordt door figuren als de advocaat Pritt in plaats van door de gouverneur, alsmede door lieden als Brockway en Leslie Hale (t wee leden van het Lagerhuis voor Labour, die kort geleden een bezoek aan Kenya brachten).

Voorgesteld werd dat de planters een eigen bataljon zouden vormen dat nauw met de politie zou samenwerken. Zij eisten dat een nauwkeurig onderzoek zal worden ingesteld naar de moord op de leider Hinga, die opgenomen was in een hospitaal en daar Zondag j.l. werd vermoord. De vergadering werd bezocht door personen uit alle landbouwdistricten van het land.

Arubiana

** * Met de berekening en uitbetaling van lonen aan de overheidsarbeiders en -werklieden is het maar vreemd gesteld geweest. In bepaalde categorieën werden mannen met dezelfde functie en een gelijk aantal dienstjaren op geheel verschillende wijze uitbetaald, de een kreeg bij tijd en wijle een premie, de ander niet. De verschillen waren soms vrij hoog en niet zelden afhankelijk van de mate van sympathie die betrokkene genoot bij het hoofd van de dienst. Aan deze periode van willekeur is nu een einde gekomen. Het Bestuurscollege (in het bijzonder daarvan de Gedeputeerde Geerman) heeft nieuwe loonschalen ontworpen, welke met terugwerkende kracht van 1 Januari af in werking zullen treden. Nu zal er meer eenheid komen ten aanzien van de lonen en de wijze van uitbetaling. Bij het ontwerpen is er wel voor gewaakt dat geen der belanghebbenden achteruit gaat; de basis-lonen werden zelfs over het algemeen iets verhoogd. Nu zijn er natuurlijk nog problemen ten aanzien van de arbeiders, die door het Centrale Bestuur worden betaald en derhalve minder ontvangen dan hun collega's, die zijn overgegaan naar het Eilandsbestuur. Maar ook deze moeilijkheden zullen zeker worden opgelost.*

—o—

De proefboringen in het Lagoen, zo werd gistermorgen op de persconferentie met het Bestuurscollege verteld, zijn uitstekend verlopen. Er is weliswaar nog geen rapport gereed over de werkzaamheden, maar wel is bekend, dat er meer en beter zand is gevonden dan men had verwacht. Zo zal men nu o.m. voldoende zand krijgen voor de nieuwe noodbaan op Dakota, waaraan op het ogenblik wordt gewerkt. Bovendien zullen we in het Lagoen een prachtige vaargeul krijgen, waardoor de zeilsport zeker tot hogere bloei zal komen.

—o—

De heer Gezaghebber bevestigde gisteren het bericht, dat bij de Landsregering een crediet is aangevraagd voor het doen uitkomen van een ingenieur van een Duitse maatschappij, die zich heeft gespecialiseerd op goud-onderzoekingen. Het is niet bekend of die goud-mijnheer inderdaad zal komen, want „het Land" heeft nog niet beschikt op het verzoek van Aruba.

—o—

We berichtten kortgeleden, dat architect Jan Smit naar Nederland is teruggekeerd. Dat wil niet zeggen, dat hij de banden met Aruba volkomen heeft afgesneden. Van ons Bestuurscollege heeft hij nog de opdracht een bouwplan te maken voor het Tehuis voor de Zusters van Bethanie. De heer Smit heeft toegezegd dat plan binnen drie maanden op te sturen. Daarna zal dus met de bouw kunnen worden aangevangen. Het ligt in de bedoeling het tehuis geheel aan de missie af te staan voor het doel waarvoor het wordt gebouwd. Daaromtrent dient natuurlijk nog wel een en ander te worden geregeld, maar er komt nu toch wat meer schot in. Het Bestuurscollege heeft getoond ook te dezer zake volkomen diligent te zijn.

1952 - DRUK JAAR

De activiteit van onze Openbare Leeszaal en Boekerij grijpt steeds verder om zich heen

Het werk en het succes van de Openbare Leeszaal en Boekerij op Aruba nemen een vlucht, die vermoedelijk niemand heeft kunnen voorzien.

In 1950 werden pl.m. 15.000 boeken uitgeleend, in 1951 was het al bijna het dubbele daarvan, namelijk 26.000, en bij het opmaken van de balans over 1952 werd geconstateerd, **dat niet minder dan 40.815 boeken werden uitgeleend.** Dat dit allemaal verwerkt kon worden is te danken aan de personeelsuitbreiding, die de bibliotheek in 1952 onderging. Het zou natuurlijk onmogelijk geweest zijn met de geringe bezetting, waarmede een jaar of wat geleden geopend werd en „een extra juffrouw voor Sint Nicolaas", dit resultaat te bereiken. Die 40.000 boeken moeten behalve uitgeleend en teruggenomen, ook klaar gemaakt worden. Wij hebben berekend, dat tegen 10 minuten uitlenen iets meer dan een vol uur opruimen staat! Hierbij is dan inbegrepen het herstellen van kleine defecten aan de teruggebrachte boeken.

Het werk in Sint Nicolaas.

Gelijk men zich herinnert werd 18 April 1952 het Filiaal te Sint Nicolaas geopend. In totaal werden daar bijna 9000 boeken uitgeleend, wat vrij goed is voor 'n beginnend filiaal. Het werk in Sint Nicolaas is meer geconcentreerd dan te Oranjestad, omdat er slechts twee uitleen-tijden per week zijn. Dit bleek zeker voldoende, omdat niemand meer dan twee maal per week boeken haalt. St. Nicolaas beschikt over pl.m. 2000 boeken, die ter plaatse aanwezig zijn, maar in steeds toenemende mate maken de leden daar ook gebruik van de mogelijkheid tot het aanvragen van boeken uit Oranjestad. Tweemaal per week gaat er een boekentransport op en neer, waartoe de politie haar gewaardeerde medewerking verleent.

Activiteiten der bibliotheek

Maar er is meer „spreiding". Behalve een filiaal te St. Nicolaas, zijn er depots van boeken in het Savaneta-kamp, in de gevangenis en te Piedra Plat. Honderden boeken circuleren daar. Deze voorraad wordt op gezette tijden gewisseld, zodat er steeds nieuwe boeken komen.

In de loop van 1952 is er bovendien nog een Friese afdeling geopend te Oranjestad (op Aruba wonen ongeveer 40 Friese gezinnen). De eerste gedrukte Cata'ogus, een boek van ruim 260 bladzijden, kwam uit, iets wat voor de leden en groot gerief betekende. De Lago Vocational School bezocht om de twee weken met een ploeg de bibliotheek. In totaal werden aldus onder leiding van de bibliothecaris 380 jongens wegwijs gemaakt in de boekerij. Vaak gebeurde het, dat zulke jongens een dag later lid werden.

En nieuwe boeken? Ongeveer 3500 nieuwe boeken werden in de loop van het jaar in omloop gebracht.Vel aftrek vond de in het begin 1952 gearriveerde 88-delige Spaanse encyclopaedie Espasa. Met name vele consulaten van omringende landen bedienen zich geregeld van dit werk.

Wat las men in 1952?

Het lezen van Nederlands en Engels is min of meer stationnair gebleven en de verhouding tussen uitgeleend worden van Nederlandse en Engelse boeken is 4 : 1. Het Spaans steeg sterk. Het aantal uitgeleende werken in het Spaans in 1952 was 3 maal zo veel als vorig jaar. Duits liep een 20 omhoog, Frans een 20 omlaag (een van de weinigen, die hier Frans lezen, was een tijd niet op het eiland!).

Wat wij dan zouden willen noemen met „zwaardere boek", d.w.z. boeken, die uitgesproken handelen over techniek, letterkunde, psychologie enz. ging in steeds toenemende mate uit. In 1951 bedroeg het aantal uitleningen van dit soort 2721 boeken, nu werden er 3159 uitgeleend, waarvan — verheugend teken. — 275 in Sint Nicolaas.

Het aantal kinderboeken dat uitging werd meer dan verdubbeld! In 1951 kwamen wij tot 7413, wat toen een bijzonder hoog cijfer werd genoemd. In 1952 werd het ongelooflijke bereikt, toen er 16.000 uit de bus kwam! Ongeveer 5000 hiervan liepen via Sint Nicolaas.

Wie en wanneer ze lazen

Ook het ledental nam enorm toe. In 1951 kwamen wij tot 537 volwassen leden en 524 jeugdleden. Nu stegen deze cijfers tot 726 volwassen leden en 683 jeugdleden, dus 1409 leden bij elkaar (hiervan 1015 leden te Oranjestad en 394 leden te Sint Nicolaas).

Waarom de ene maand drukker is dan de andere valt niet na te gaan. December, in 1951 een van de beste uitleen-maanden, behoort in het afgelopen jaar tot de slechtste. En Februari, dat in 1950 en 1951 de maand met het minste aantal uitleningen was, steeg in 1952 het hoogste met 3114 uitleningen alleen in Oranjestad.

Maakten in 1951 1833 personen van de leeszaal gebruik, in 1952 kwamen er 2334, eveneens een belangrijke toeneming derhalve.

Tegen 1958 films in 1951, werden in 1952 2051 films uitgeleend.

Op elk terrein viel een crescendo te bespeuren. 1952 is voor de Openbare Leeszaal en Boekerij Aruba een druk jaar geweest.

„Bewezen moet worden dat zij werkelijk oorlogsmisdadigers zijn" . .

BONN, 7 Jan. — De „Bond van uit Nederland gewezen Duitsers" heeft het Westduitse ministerie van buitenlandse zaken verzocht de zeven ontvluchte Nederlandse politieke gevangenen uit Breda niet uit te leveren, alvorens bewezen is, dat zij werkelijk oorlogsmisdadigers zijn. De bond meent, dat zij indertijd niet op grond van betrouwbare bewijzen veroordeeld zijn, daar de processen meestal geleid werden door „Nederlandse verzetsstrijders en hun bekentenissen werden afgeperst". De bond verzoekt het ministerie van buitenlandse zaken de Nederlandse regering terwille van een werkelijke gerechtigheid voor te stellen:

1. de Nederlanders, die na de oorlog Duitse soldaten vermoord hebben, moeten vervolgd worden;
2. de na-oorlogse misdrijven tegen Duitsers en Nederlanders in Nederlandse kampen moeten door de gewone Nederlandse rechtbanken worden berecht;
3. de vonnissen van zeventig Duitse gevangenen te Breda moeten worden herzien;
4. van de 3000 Nederlanders in Nederlandse gevangenissen, wegens dienst bij het Duitse leger moeten diegenen vrijgelaten worden, die in de oorlog Duits staatsburger werden.

Ik zoek een meisje . . .

AMSTERDAM, 7 Jan. — Met de „Sibajak" zijn heden 950 emigranten naar Nieuw Zeeland vertrokken. Op Curacao zullen er nog zeven bijkomen.

Tragikomisch noemden de Lloyd mensen het geval van een jongeman, die plaatsen geboekt had voor hem en zijn verloofde, doch de verloving ging uit. De jongeman zou pogen vóór het vertrek van het schip een ander meisje te „charteren". Hij berichtte vandaag, dat hem dit niet was gelukt, reden waarom hij zijn reis uitstelde.

VAN HEINDE EN VERRE

AMSTERDAM. - De burgemeester opende alhier het tweedaagse internationale tournooi, waarin in Nederland verblijvende studenten van de Antillen, Suriname, Indonesie, de V. S. en van Nederland deelnemen.

CAIRO. - Volgens „Al Ahram" heeft generaal Naguib tot arbeiders in een munitiefabriek gezegd, dat zij niet lang meer hoefden te wachten op het „verdrijven van de imperialisten uit Egypte".

TOKIO. - De gevechtsactiviteit aan het Koreaanse front neemt toe, aldus een woordvoerder van het Amerikaanse leger.

BERLIJN. - De Oostduitse autoriteiten en de geallieerden hebben tezelfdertijd nieuwe defensiemaatregelen voor Berlijn afgekondigd naar aanleiding van de beide schietpartijen aan de grens op de eerste Kerstdag. De patrouilles zullen aan beide zijden worden versterkt.

WASHINGTON. - Een onder auspicien van de Ford Foundation staande organisatie zal alhier een conferentie houden voor de instandhouding en ontwikkeling van alle hernieuwbare en niet-hernieuwbare natuurlijke bestaansbronnen, zoals water, brandstoffen, bossen, akkergrond en mineralen. Eisenhower wil hiervan een officiele aangelegenheid maken.

TOKIO. - De Japanse premier, heeft met de president van Zuid-Korea, Syngman Rhee, gesproken over kwesties, die de goede verstandhouding tussen Korea en Japan belemmeren.

In kort bestek

TEHERAN. - Het Perzische parlement heeft zijn vertrouwen in dr Mossadeq uitgesproken; van de 65 afgevaardigden stemden 64 voor; slechts een onthield zich.

BONN. - De Verenigde Staten hebben toegezegd de twaalf divisies van West-Duitsland in het Europese leger te voorzien van zware wapens en uitrusting zonder daarvoor betaling van West-Duitsland aan te nemen, aldus een Westduitse woordvoerder.

DJAKARTA. - De Indonesische regering heeft meegedeeld, dat zij de weigering van Nederland om de beide Indonesische communisten Aidit en Jnoto toe te laten, niet beschouwt als een „belediging voor Indonesie".

DEN HAAG. - Volgens een officiele Indonesische woordvoerder is het Indonesische Hoge Commissariaat alhier „diep teleurgesteld" over de uitspraak van de rechtbank inzake de zaak tegen Meine Pot e.s.

EINDHOVEN. - Van Doorne's Automobielfabrieken alhier heeft twee brandweerauto's geleverd aan het hoofdkwartier van de geallieerde luchtstrijdkrachten in Centraal Europa. De viertonners zijn bestemd voor de bescherming van het kamp te Parijs.

BERLIJN. - De Westberlijnse dienst, die is belast met de zorg voor uit het Oosten komende vluchtelingen, heeft meegedeeld dat hij niet meer in staat is nieuwe vluchtelingen behoorlijk onderdak te verschaffen.

WASHINGTON. - De veiligheidsmaatregelen op het ministerie van buitenlandse zaken zijn op het ogenblik zo streng, dat minister Acheson zelf geen geheime documenten meer mag meenemen om ze thuis te bestuderen.

Persconferentie met Bestuurscollege

Overdracht van diensten ging en gaat bijzonder stroef waardoor grote moeilijkheden zijn gerezen

Het nieuwe Bestuurskantoor zal zeker in behoefte voorzien

Gisteren was het de eerste Woensdag van de maand; dat wil voor de persvertegenwoordigers zeggen: persconferentie methet Bestuurscollege. Gisteren waren niet alle vroede vaderen aanwezig. De Gedeputeerden Tromp en De P. Wever waren met secretaris Kerstens naar Curacao gevlogen om te spreken over zaken waarover we tijdens de conferentie wel meer zouden vernemen.

De heer Gezaghebber ving aan met te wijzen op de prettige verhouding, welke in het afgelopen jaar heeft bestaan tussen het Bestuur van Aruba en de persmensen en hij knoopte daar dadelijk de wens aan vast, dat ook in het pasbegonnen jaar het contact steeds van aangename aard zal zijn. (Wat ook wij gaarne hopen. - Red. A.C.).

Uitvoerig is voorts gesproken over — het begint langzamerhand wel wat vervelend te worden — de overdracht van diensten. In het desbetreffend Koninklijk Besluit staat vermeld, dat alle diensten per 1 Januari 1953 moeten zijn overgedragen, maar het is zeer de vraag gebleken hoe de heren op Curaçao dat K.B. nu wel interpreteren. Op de eerste dag van dit jaar moesten nog verschillende diensten aan de zorg van de eilandsbesturen worden toevertrouwd en dat is met enkele inderdaad gebeurd. Maar vraagt u niet op welke wijze.

Op 1 Januari ontving het Bestuurscollege een telegram van de Landsminister van gezondheid, waarin gelukwensen werden aangeboden met betrekking tot de overdracht van de Gezondheidsdienst. Verder niets. Op 3 Januari zond het Bestuur een telegram aan de Gouvernementssecretaris met verzoek te willen melden hoe het wel met de overdracht van de andere diensten staat. Er kwam spoedig antwoord: haven en luchthaven zijn ook met ingang van 1 Januari als overgedragen te beschouwen. Daarna kwam er een missive betreffende de touristencommissies; deze zouden na 1 Januari als ontbonden dienen te worden beschouwd. Alweer: verder niets. O ja, toch wel, „op straat" werd vernomen, dat Domeinen eind deze maand kan worden overgedragen.

En nu zit men nog te kijken met Sociale Zaken en Onderwijs. We schreven dezer dagen al in „Arubiana", dat de leerkrachten bij het openbaar onderwijs eind deze maand geen salaris zullen ontvangen, indien het Centrale Bestuur op Curacao geen maatregelen neemt. Verscheidene mensen hebben dat bericht als een grapje opgevat, maar het is dat om de drommel niet. Enfin, in verband met een en ander zijn bovengenoemde drie heren naar Curacao afgereisd om te trachten nadere informaties te verkrijgen. We hopen hierover spoedig meer te kunnen publiceren.

Voor de maandloners mag de stroeve overdracht minder prettig zijn, erger is het nog gesteld met degenen, die per week hun loon uitbetaald krijgen. Hoe moet Zaterdag dat personeel uitbetaald worden? Het Bestuur mag niet betalen en het land zal niet betalen. Hoe het ook zij, het is een treurige situatie, welke alleen is ontstaan door het feit, dat men op Curacao niet tijdig is gereedgekomen met de regelen voor de overdracht.

De touristencommissie hier is dus ontbonden, maar er is niet meegedeeld, wat er nu verder moet gebeuren. Het Bestuurscollege heeft het plan een Touristenbureau op te richten, maar deze zaak moet nog nader worden uitgewerkt. Het gaat natuurlijk niet aan om een organisatie, die in de loop der jaren is opgebouwd, met één klap weer te vernielen.

Bestuurskantoor

Hoewel aan de verbouwing van de Pasanggrahan hard wordt gewerkt, lijkt het er toch niet op, dat het Bestuurskantoor aldaar deze maand in gebruik kan worden genomen. Verschillende lokalen blijken door hun ligging ten opzichte van de felle zon onbewoonbaar, zodat ze nu geschikt moeten worden gemaakt voor airconditioning.

Be-oosten de Pasanggrahan wordt een vleugel gebouwd tot achter het tegenwoordige postkantoor, zodat volop ruimte wordt verkregen voor alle Eilandsdiensten. In het huidige Gezaghebberskantoor zullen blijven of komen: kadaster, parket, Gerecht, Vreemdelingendienst, griffie, voogdijraad en sociale zaken. Enig van deze en sociale zaken. Enige van deze Bestuurskantoor worden gehuisvest.

Voorts ligt het in de bedoeling een nieuw kantoor voor de havenmeester te bouwen bij de haven; het tegenwoordige kantoor zal dan worden bestemd voor de Kamer van Koophandel (boven) en het Touristenbureau (beneden).

Voor het overige betreffende deze persconferentie mogen wij verwijzen naar „Arubiana" van vandaag.

Kasjmir en Palestina

Pakistan is geen religieuze staat

„zijn obstakels voor betere Aziatische vriendschap"

Kwaja Nazimuddin, eerste minister van Pakistan, vertoefde in Londen als hoofd van de Pakistaanse delegatie bij de Gemenebest-conferentie. Hij stond aan een redacteur van „Het Parool" een exclusief interview toe, dat wij hier met de aan hem gestelde vragen afdrukken.

Nazimuddin was, toen in 1951 zijn voorganger, Liaquat Ali Khan laffhartig werd vermoord, gouverneur-generaal van zijn land. Hij stamt uit een bekende familie van Oost-Pakistan en was voor de verdeling van het oude Brits-Indië een der grote leiders van de Moslim-Liga. Hij is thans 58 jaar oud, studeerde in Cambridge en bekleedde enige malen het ambt van minister van onderwijs in de provincie Bengalen.

In 1948 volgde hij Muhammed Ali Jinnah op als gouverneur-generaal. In October 1951 werd hij premier.

Vraag: Welke zijn naar uw mening de meest belangrijke verderingen, die Pakistan in de vijf jaren van zijn bestaan heeft gemaakt?

Antwoord: Ik wil niet afdalen in bijzonderheden over de vooruitgang op industrieel en commercieel gebied, maar ik durf zonder vrees voor tegenspraak te zeggen, dat de belangrijkste prestatie van Pakistan bestaat in zijn politieke stabiliteit. Er is meer respect voor wet en orde in Pakistan dan in enig ander Aziatisch land op dit ogenblik. Neemt men in aanmerking, dat Pakistan is verdeeld in twee delen, die op 750 km afstand van elkaar liggen, en dat langs de grenzen van West-Pakistan krachtige volken wonen, die eeuwenlange tradities van strijd hebben gekend, terwijl andere delen van het land bewoond worden door lichtontvlambare en trotse mensen, dan zal men begrijpen, dat de handhaving van wet en orde geen geringe prestatie is.

De tweede grote prestatie is de huisvesting van de 8 millioen Moslims, die bij de verdeling van India hun woonplaatsen hebben verlaten en naar Pakistan zijn gevlucht. Bedenkt men, dat deze vluchtelingen van alles verstoken waren toen zij in Pakistan aankwamen, en dat millioenen van hen juist kwamen in de eerste maanden na de stichting an onze staat, toen wij druk bezig waren een bestuur in elkaar te zetten, dat we geheel van de grond af moesten opbouwen, dan beseft men misschien hoe groot deze tweede prestatie is geweest, ook al zijn op dit ogenblik nog niet allen op normale wijze in de maatschappij opgenomen.

In normale jaren is Pakistan in staat zich zelf te voeden. Het exporteert bovendien een groot deel van zijn katoen- en jute-oogst. Concrete maatregelen zijn genomen om de voedselproductie te verhogen en het land te industrialiseren, teneinde een groter deel van de eigen katoen en jute zelf te verwerken. Practische projecten om de landbouw te verbeteren, waarvan 85 procent van de bevolking leeft, zijn in het stadium van uitvoering. Op het ogenblik van de verdeling was dit land bijna geheel agrarisch, terwijl thans reeds een aanzienlijk deel van onze eigen behoeften aan industriële producten in eigen land worden vervaardigd.

Vraag: In hoeverre is Pakistan een religieuze staat? Welke zijn de fundamentele Moslimse beginselen van staat en regering?

Antwoord: Indien u met „religieuze staat" een theocratie bedoelt, dan is Pakistan zeker geen religieuze staat. De staat vervult bij ons geen enkele religieuze functie. Onze wetten kennen geen enkel onderscheid tussen burgers op godsdienstige gronden noch beschermt de staat godsdienstige instellingen. Er bestaat geen ministerie voor „kerkelijke" aangelegenheden, er worden geen salarissen gegeven aan predikanten en er worden geen Moskeeën door de staat onderhouden. Er dient in dit verband aan herinnerd, dat in Engeland, dat toch niemand een religieuze staat zal noemen, van staatswege de „Kerk van Engeland" wordt beschermd en de geestelijken worden betaald uit de schatkist en dat de vorst volgens de Britse wet niet slechts een Christen, doch een Protestants Christen moet zijn.

Pakistan gaat niet eens zo ver. De staat berust bij ons op het beginsel, dat iedere Moslim in staat moet zijn zijn godsdienst zonder hinder te beleven en te practiseren. Hij erkent echter ditzelfde recht ook voor andere godsdiensten. De toekomstige constitutie zal gebaseerd zijn op de Moslimse beginselen. Deze beginselen zijn universeel van toepassing en gaan uit boven de beperkingen van tijd, secte, geloof en nationale grenzen. Ik zou hiervan vier voorbeelden willen geven:

1. De souvereiniteit over het heelal en de wereld behoort aan de Almachtige God. Het hoofd van de staat is de plaatsvervanger van God, maar hij is niettemin evengoed aan de wetten onderworpen als ieder ander mens. Elke burger heeft met hem samen te werken zolang hij juist handelt, maar als hij zijn plichten verzaakt en onrecht doet, dan moet het volk hem corrigeren.

2. Elke mens is absoluut gelijk voor de wet. De Islam kent geen barrières van ras, kleur, belijdenis en verafschuwt het kastensysteem.

3. Er bestaat geen dwang in zaken van religie of cultuur. Ieder heeft het recht zijn godsdienst te belijden en zijn cultuur te ontwikkelen.

4. Rechtvaardigheid heeft een grote plaats in de Moslimse gedachtenwereld. De rechter heeft onpartijdig en zonder vrees te zijn. De verbetering van de misdadiger en niet zijn bestraffing is het doel van de rechtspraak. In elk afzonderlijk geval dient te worden uitgemaakt of die verbetering het best kan worden bereikt door opvoeding, vergeving of bestraffing.

Vraag: Beweegt Pakistan zich in de richting van een sterkere centralisatie in bestuur of juist omgekeerd in de richting van decentralisatie, speciaal met het oog op de geografische scheiding van het land in twee delen? Is de constitutie, die ontworpen wordt, van federale of van unitarische structuur?

Antwoord: Op gebied van defensie en interne veiligheid en orde is er een groeiende tendens om de macht van de centrale regering te versterken. Die tendens is eveneens waar te nemen op het gebied van industrialisatie en mijnbouw, inclusief de olie-winning. Van de andere kant echter zijn de provincies autonome eenheden binnen haar eigen sfeer — die tamelijk wijd is en zich b.v. ook uitstrekt tot de primaire zorg voor de veiligheid — en men doet alle moeite om die autonomie te handhaven. Die provinciale autonomie is b.v. duidelijk te zien in de herziening van de indeling in kiesdistricten, die thans in volle gang is met het oog op de verkiezingen voor de provinciale besturen. De commissies, die de nieuwe indeling moeten maken, zijn benoemd door de federale regering en volgens de wet komt de uiteindelijke vaststelling toe aan de centrale regering. In feite houdt deze zich echter aan de indelingen, waarin de provincies de beslissende stem hebben gehad. De territoriale scheiding tussen Oost- en West-Pakistan heeft geen invloed op deze tendenties. Zij zijn hetzelfde over het gehele land.

Wat de constitutie betreft, deze is nog in voorbereiding en eerst wanneer de commissie, die belast is met de opstelling van de grondbeginselen waarop de constitutie zal berusten, rapport zal hebben uitgebracht aan de constituerende vergadering, en deze het rapport zal hebben aanvaard, kan men meer zeggen over de vorm, die de staat uiteindelijk zal krijgen. Tevoren kan ik over de opvattingen van de commissie geen mededelingen doen. Uit de reeds gepubliceerde resoluties van de constituante en tevens uit de algemene geografische en historische feiten van ons land kan men echter wel afleiden, dat de toekomstige constitutie waarschijnlijk federaal en niet unitarisch van karakter zal zijn.

Tenslotte wil ik wijzen op de Moslimse opvatting over sociale rechtvaardigheid. Deze erkent het recht van particuliere ondernemingen en het recht op particulier bezit. Maar zij verwerpt grote opeenstapeling van inkomen, dat niet uit arbeid voortkomt, **evenals scherpe ongelijkheid in welvaartspeil en onsociale practijken als woeker en uitbuiting.**

Vraag: Zijn er vooruitzichten op een betere verstandhouding tussen Pakistan en India?

Antwoord: De vooruitzichten op een betere verstandhouding zijn, naar ik vrees, op dit ogenblik niet bijzonder gunstig. De vraagstukken die gerezen zijn na de verdeling van Brits-Indië, vanwege de houding van India, tot nu toe niet op te lossen en het uitstel heeft de atmosfeer niet verbeterd.

De twee belangrijkste conflicten die zich tot nu toe voordeden zijn: de toetreding van de staat Jammu en Kasjmir en de verdeling van de waterwegen voor irrigatie.

Het is, dunkt me, niet nodig op de details van het conflict om Kasjmir in te gaan. Het standpunt van Pakistan is duidelijk en logisch en wijst de enig mogelijke weg naar een vreedzame, duurzame en juiste oplossing. Pakistan houdt zich aan zijn verplichtingen door India evengoed erkend om de bevolking van de betrokken gebieden zelf te laten beslissen tot welke staat zij wensen toe te treden: tot India of tot Pakistan. Dit kan alleen geschieden door een fair en vrij plebisciet. India heeft echter tot nu toe geen enkel redelijk voorstel dat tot deze volksstemming kan voeren, aanvaard.

Onder dergelijke omstandigheden is het vaak het best wat gedaan kan worden, het conflict of de onderdelen daarvan, voor te leggen aan een onpartijdige bemiddelaar. Maar India heeft ook op dit voorstel tot nu toe negatief gereageerd.

Het conflict betreffende de waterwegen is een gevolg van het feit, dat grote gebieden in West-Pakistan bevloeid moeten worden door kanalen, die uitlopen in het rivierenstelsel van de Pundjab, dat bij de verdeling in 1947 in tweeën is gesneden. Het gevolg is, dat de bronnen van deze kanalen op het gebied van India liggen. India heeft deze situatie uitgebuit door de juiste waterverdeling stop te zetten en water af te voeren ter irrigatie van zijn eigen nieuw ontgonnen landbouwgebieden. De gehele landbouw van West-Pakistan wordt hierdoor ernstig bedreigd.

Pakistan en India zijn zo gelegen, dat zij moeten leren niet alleen vreedzame betrekkingen met elkaar aan te knopen, maar actief samen te werken tot heil van beide. Het is ondenkbaar, dat de betrekkingen voor onbepaalde tijd zo gespannen kunnen blijven als ze thans zijn. Maar hoe langer de huidige situatie voortduurt, hoe dieper de bitterheid tegenover elkaar wordt en hoe moeilijker het zal zijn vrede en veiligheid in dit internationaal zo gevoelige gebied te bereiken. Pakistan heeft herhaaldelijk verklaard bereid te zijn tot vestiging van normale betrekkingen en goede samenwerking. Wij wachten geduldig op het antwoord van India, dat dezelfde bereidwilligheid dient uit te spreken en ernaar te handelen.

Vraag: Welke zijn de vooruitzichten op een nauwere samenwerking tussen de Aziatische landen in het algemeen?

Antwoord: De meerderheid der Aziatische landen is economisch onder-ontwikkeld en sociaal achterlijk. Het vruchtbaarste gebied voor onderlinge samenwerking tussen de Aziatische landen ligt dus op economisch en sociaal gebied.

In de na-oorlogse periode hebben de Ver. Naties, de Ver. Staten en het Gemenebest plannen opgesteld om dit te bereiken. Deze plannen brengen de Aziatische landen dichter tot onderlinge samenwerking.

Politiek gesproken hebben de Aziatische landen in het algemeen een machtig gevoel van eenheid ontwikkeld in zaken die liggen op het gebied van de verhouding der verschillende rassen en van de status van niet-zelfbesturende gebieden in Azië en Afrika. Hun samenwerking op deze punten heeft zich vooral gemanifesteerd in de Verenigde Naties.

Helaas zijn er twee belangrijke obstakels tegen nauwere samenwerking in Azië. In de eerste plaats is er het Indo-Pakistaanse conflict over Kasjmir en vervolgens het Arabisch-Israëlische conflict in het Midden-Oosten. De ervaring heeft geleerd, dat van een meer uitgebreide en vollediger samenwerking tusens de Aziatische landen niets kan komen zolang deze conflicten voortduren.

SERGEANT WILLIAM PELLOSKI, thans 33 jaar oud, kijkt met tederheid naar de foto van zijn Oostenrijkse vrouw Hildegarde en zijn zoontje Peter, die hij in Oostenrijk heeft moeten achterlaten. De militair kan geen papieren voor toelating in de V.S. voor vrouw en zoontje krijgen...

IN EEN MISTRAL-76 (boven) heeft mevrouw Jacqueline Auriol (schoondochter van de Franse president) een nieuw record gevestigd voor vrouwelijke straalvliegers. Zij haalde 533 mijlen per uur gedurende de vlucht van Istres Air Base naar Avignon.

Augiasstal aan New Yorkse havenpieren

Ongure typen, „pier bosses", oefenen gezag uit over 42.000 havenarbeiders

Zal het ditmaal lukken, de Augiasstal aan de New Yorkse havenpieren op te ruimen? Men kan daar niet al te optimistisch over zijn, als men bedenkt dat sedert een halve eeuw de gangsters en „racketeers" er min of meer de lakens hebben uitgedeeld, met als wapenen: intimidatie en afpersing. Iedereen die met het havenbedrijf te maken had, wist het — maar niemand deed een ernstige poging om aan deze golf van misdaad paal en perk te stellen.

De Crime Commission van de Staat New York doet nu eindelijk wat menselijkerwijze mogelijk is om te onderzoeken welke de machten zijn, die het openbaar gezag al die jaren hebben getrotseerd.

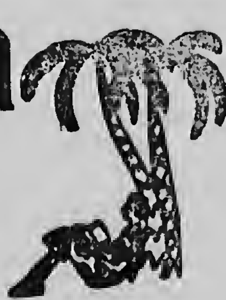
Havenarbeiders — van wie er hier niet minder dan 42.000 zijn — worden aangenomen door „pier bosses" of „dock bosses", die over het algemeen ongure typen zijn. Deze „toffe jongens", die niet zelden gevangenisstraffen achter de rug hebben, oefenen een onbetwist gezag in de haven uit. Ze delen de beste baantjes uit aan gangsters, die — zoals uit de verhoren voor de commissie is gebleken — soms al worden aangeworven terwijl ze nog in Sing Sing zitten. De havenarbeiders moeten een deel van hun loon aan deze boeven afstaan (het „kickback"-systeem); als ze weigeren, krijgen ze geen werk. Ingenomen met deze gang van zaken zijn ze natuurlijk niet, maar met mannen die in verzet komen en een vakvereniging trachten te stichten, in concurrentie met de International Longshoremen Association (I.L.A.), worden korte metten gemaakt; ze worden uit een voorbijsnellende auto neergeschoten en er kraait nooit meer een haan naar.

CORRUPTIE OOK IN BESTUUR VAN VAKVERENIGING

De havenarbeiders worden aan de scheepvaartmaatschappijen geleverd door de stuwadoorsfirma's. Deze laatste hebben in theorie het recht, haar eigen „dock bosses" te kiezen (die het personeel voor laden en lossen aannemen), maar in de practijk moeten ze genoegen nemen met de bazen, die de I.L.A. hun toewijst. Een directeur van Jarka, de grootste stuwadoorsfirma ter wereld, vertelde hoe zij verhoor hoe hij eens was gedwongen als „dock boss" de beruchte gangster Anthony Anastasia te accepteren, een broer van Albert Anastasia, die bekend stond als de beul van het moordconcern „Murder Incorporated". Twee dagen hield hij zijn verzet tegen de aanstelling van de gangster vol; de lading bleef ongelost. „Ik had een nieuwe eliënt, die niet langer wenste te wachten; ik gaf me dus over, want ik wist wat mij te wachten stond", verklaarde hij aan de Crime Commission.

De reden, dat de vakvereniging (de I.L.A., aangesloten bij de A.F.L.) zich geen moeite geeft om grote schoonmaak te houden, is dat het bestuur zélf door en door corrupt is. Hier is een voorbeeld daarvan: een bootmakelaar importeerde in 1950, met toestemming van de regering, voor drie millioen dollar bont uit Rusland. Toen de twee schepen aanlegden, kondigde de I.L.A. een staking af om „patriottische" redenen: schepen van achter het IJzeren Gordijn mochten niet worden ontladen. Doch de makelaar kreeg bezoek van twee vakverenigingsbestuurders, die hem te verstaan gaven,

Tropicabana

78

OP ZOEK NAAR EEN VROUW

„Wat? Bedoel je Steve! Dat is een leugen!"

„Waarom bent U daar zo zeker van, Mrs. O'Flynn?"

„Omdat hij weet dat ik...

Zij hield haar woorden in.

„Gaat U gerust verder. U wilde zeggen, omdat hij weet dat U Grace Rehak niet kunt zijn."

Zij streek met haar tong langs haar lippen.

„Waarom zou ik zeggen dat ik Grace Rehak was als dat niet zo was?"

„Doe toch niet zo belachelijk. Je zegt dit omdat de ware Grace Rehak je opgedragen heeft dit te verklaren. Zij had je opdracht gegeven om mij hier te ontmoeten lang voordat ik naar de Tropicabana kwam. Je beantwoordt aan het signalement, dat Bertha Lund me in Lincoln gegeven heeft van Grace Rehak... een signalement, dat zij natuurlijk doorgegeven heeft aan Grace Rehak, toen zij haar waarschuwde voor mijn onderzoek.

Bertha heeft alles gelogen... waarom dit ook niet? Het is heel goed mogelijk, dat Grace Rehak er heel anders uitziet, dan ik denk. Misschien is zij wel rood!"

Zij perste haar tanden op elkaar en zei niets.

„Ik zal het nog wat duidelijker maken," ging Pine voort. „Gistermiddag heeft Mr. Smith, of liever Stuart Whitney, geprobeerd de naam van mijn opdrachtgever van mij te kopen. Hij staat op de een of andere manier in verband met Grace Rehak. Vanavond heb ik hem ontmoet in de Tropicabana in gezelschap van twee dames, een blonde en een rode. Beide vrouwen zouden Grace Rehak kunnen zijn.

Toen ik hem vertelde, dat ik alleen wilde onderhandelen met Grace Rehak persoonlijk, heeft hij dit natuurlijk aan haar doorgegeven en samen zijn zij toen op de gedachte gekomen, dat zij U wel eens er op uit konden sturen om achter mijn bedoelingen te komen. En dat is heel logisch ook. Als Grace Rehak zo bang is om herkend te worden, waagt zij zich niet in mijn nabijheid."

„Als je daar zo zeker van was, waarom ben je dan gekomen?" vroeg de vrouw.

„Om er achter te komen wie de ware Grace Rehak is."

Zij liet haar sigaret op de grond vallen en zette er haar voet bovenop.

„Ik heb je gezegd, dat ik Grace Rehak ben. Dat kun je geloven of niet en ik ben niet van plan de hele nacht in die wagen te blijven zitten."

„Je zult me moeten vertellen hoe ik haar kan vinden, Mrs. O'Flynn," zei Pine.

Een diepe stilte, terwijl de wind zijn best deed de voorruit in te drukken. Zij staarde Pine in het gelaat.

„Dat zul je me vertellen of je zult bemerken, dat je tot aan je permanent wave in een moordzaak betrokken bent. Mary Conrad werd vermoord, omdat z ijwist onder welke naam Grace Rehak tegenwoordig bekend staat. Dat weet U ook... anders zou Grace Rehak je nooit voldoende gegevens van zichzelf verstrekt hebben om je tegenover mij voor haar uit te geven. Een vrouw vermoordde Mary Conrad. Ik kan me niet indenken, dat Grace Rehak zoiets zelf gedaan heeft, zolang zij mensen voor geld bereid vond haar vuile was te doen en aangezien zij jou heeft kunnen huren om mij hier te ontmoeten, kan zij je ook wel betaald hebben voor de moord op Mary Conrad. Het is in elk geval het verhaal, dat ik de politie zal vertellen **als je weigert me te zeggen waar ik Grace Rehak vinden kan."**

Zij stak haar rechterhand uit naar de tas in haar schoot, maar Pine was haar te vlug af en rukte de tas weg.

„Ik wil een sigaret hebben," zei zij kalm.

„Ga je gang," zei Pine, nadat hij gevoeld had dat er geen revolver in de tas zat.

Zij nam de tas van Pine aan en haalde er een sigaret uit. Hierna zette zij de tas van Pine aan en haalde er een sigaret uit. Hierna zette zij de tas tussen zich en de deur en toen zij haar hand weer tevoorschijn bracht keek Pine in de loop van een kleine revolver.

„Achteruit," siste zij hem toe. „En houdt je handen op je knieën liggen."

Pine had hierop niet gerekend. Langzaam schuifelde hij achteruit, terwijl hij strak in die revolver bleef kijken.

„Dat is gekkenwerk. Wat wil je daarmee beginnen?"

„Misschien zal ik je wel doden," antwoordde zij op scherpe toon. „Als ik Mary Conrad gedood heb, waarom zou ik jou dan niet kunnen maken?"

„Al ben je een grote stommeling, zo stom zal je toch niet zijn," zei Pine met dikke tong. „Als je mij doodt, zou je mijn opdrachtgever alleen maar noodzaken een nieuwe detective **in de arm te nemen, die mijn werk zal voortzetten. Op die manier ontkom je er toch niet aan.**

Stijn Streuvels

en zijn verhalen „van de grond"

De heeroom, Guido Gezelle, was een groot dichter, groot in zijn onnavolgbare eenvoud, en de neef, de banketbakkerszoon Frank Lateur, werd onder zijn schuilnaam Stijn Streuvels, de grootste prozaschrijver van het nieuwe Vlaanderen. Tachtig jaar zal hij dit jaar worden (3 Oct.) en nog steeds ziet men hem aan de arbeid, met die werkkracht, die het Vlaanderenland niet zeiden aan zijn zonen geschonken heeft.

Merkwaardig is wel, dat een zo groot talent, dat ook tamelijk spoedig erkenning vond, want in 1895 werd hij door de mannen van Van Nu En Straks, het prachtige tijdschrift van Vermeylen, Van de Woestijne, Van Langendonck, feestelijk ingehaald, toch nog tot zijn vier en dertigste jaar eenvoudig brood- en banketbakker bleef. Misschien is het een gelukkige omstandigheid. Streuvels, van huis uit handwerker en geen kamergeleerde, behield er zijn onbevangenheid door, zijn verbondenheid met het werkende volk, het contact met het volle leven en met de ongekunstelde taal van zijn land en zijn streek. Hij komt uit de buurt van Kortrijk en bleef in die buurt wonen, hij is in elk opzicht een kind van zijn volk.

Heeft men van Stijn Struevels een aantal bekende figuren onthouden, kan men de titels zijner werken gemakkelijk opsommen? Neen, Stijn Streuvels is niet in de eerste plaats te beschouwen als een schepper van onvergetelijke personnages zoals dat bij goede romanschrijvers in het algemeen het geval is, want voor hem bestaan er machtiger dingen dan de mens: er is de natuur, er is de grond, waarop de mensen leven, waarvan ze leven, waarvoor zij werken, waarvan zij dromen, de grond die hun lot en leven bepaalt, de grond die hun lot en leven bepaalt, de grond di hen als typen nuaneeert en als individuen onderscheidt.

Stijn Streuvels is de schrijver van de grond, van de arbeid, van het mensenbestaan in het algemeen niet in de eerste plaats van de mens als verschijning afzonderlijk. Dit is al aanstonds het grote verschil met de schrijvers uit zijn land en van zijn tijd. Men herinnert zich ongetwijfeld het grote succes dat zijn jongere landgenoot Felix Timmermans behaald heeft met zijn „Pallieter", de spreekwoordelijke Pallieter van de levens aanvaarding en de bovenmatige levenslust, een onbestaanbare, een ideóle figuur, maar met wie men zich gaarne vereenzelvigde in die dagen. Zulk een figuur heeft Streuvels nimmer geschapen en misschien zelfs niet willen scheppen. Bij hem uitte de levensaanvaarding, de levenslust zich op veel erustiger wijze. Hij zag door de oppervlakkige weelderigheid van zijn land heen: hij zag het mensenlot in zijn gebondenheid aan de grond en als hij dan toch die grond verheerlijkte in waarlijk grootse prozahymnen, dan was het steeds met een schril licht op de gevaren en de bedreigingen, die natuur en elementen, arbeid en maatschappij voor de mens in zich bergen. Bij hem kan men desnoods ook spreken van uitbundigheid, uitbundigheid in de schildering van een heelal, dat zich aan zijn waarneming toevallig voordeed als het Westvlaamse boerenland, maar dat daarom niet minder zwaar en dreigend, hoe geliefd ook, boven dat bewuste natuurverschijnsel mens zich uitbreidde. En zo zou men kunnen denken, dat Streuvels misschien voor de ontoereikendheid van het menselijk vermogen tot geluk, compensatie zocht en schonk in de dynamische pracht van de immer wisselende natuur in haar variabele tooi van jaargetijden, uren van dag en nacht, weer en wind, warmte en zon.

Het is, als men Streuvels leest, of hij, van mensen reppend en ze betrekkend in zijn verhaal, heel dikwijls tot het eigenlijke verhaal moeilijk kan komen, zozeer wordt hij geboeid door het spel van wolken en winden, van dampen en misten, van zon en sterrelicht, de benevelingen van de dampkring, die ook zijn mensen inspinnen in hun ondoorgrondelijkheden. En als men dit zo voelt, dan wordt opeens het individuele mensenleven zo onbelangrijk, niets als een klein getril in de grote beweging van de natuur, een ondeelbaar ogenblik in oneindigheid van het onveranderlijk doorgaan van groei en bloei daarnevens. En waar zijn moeders broer, de priester Gezelle, elk natuurmoment weet te duiden als een gestalte van God, daar duidt de leken-neef dit, zonder het uitdrukkelijk te zeggen, maar weinig anders: ook voor hem is het geslacht der mensen zo diep verknocht met wat hemel en aarde tezamen beheerst, dat reeds in zijn wijze van voorstelling een soortgelijke religieuze overtuiging tot uiting komt.

Deze grootheid en volstrektheid schonken Streuvels het vermogen reeds in de eenvoudigste weergave van zijn waarnemingen binnen zijn gezichtskring, aanstonds het indrukwekkende formaat te bereiken, dat geen enkele schrijver van boerenromans in de Nederlanden heeft geëvenaard. De gecompliceerde stedeling, verfijnd en grillig, interesseerde hem niet: hij stond er te ver van af.

Hem boezemde de eenvoudige mens vooral belangstelling in, de mens die werkt voor zijn brood, hetzij op de grond, hetzij in de fabriek. men ziet het al aan de titels van sommige zijner werken: Dorpsgeheimen (1904), De Vlaschaard (1907), De Werkman (1913), Werkmensen (1927).

Dit laatste boek bevat o.a. het verhaal „Het Leven en de Dood in de Ast", dat door velen voor het hoogtepunt van zijn kunnen wordt gehouden. Het verhaalt „in een fantistische en Rambrandtieke mengeling van duisternis en klaarte, een avond en een nacht in een suikerij-oven. Een groepje mannen doorwaakt de nacht in den „ast", 's morgens vindt men er een landloper dood. Merkwaardig in haar kracht en volkomen homogeen in al haar onderdelen is deze lange stemmingsnovelle wel het summum van wat Streuvels ooit schreef. Het is een groot proletarisch kunst werk, van binnen uit beleefd". aldus Marnix Gijsen in „De Literatuur in Zuid-Nederland sedert 1830."

Nog steeds denkt men bij de naam Streuvels het eerst aan De Vlaschaard, want inderdaad, van de vele boeken, die Streuvels in nooit ophoudende vruchtbaarheid schreef, heeft geen enkel zo diep getroffen als deze eerste echte roman van zijn hand. Hier maakt Streuvels ook in psychologisch opzicht de boerenwereld helemaal voor ons open. Hier wordt aanschouwelijk gemaakt. zo dat men het niet meer vergeet, hoe in die wereld voor niets anders plaats is dan voor de heerschappij over het boerenbedrijf. Zo fanatiek gaat de boer er in op, in die weelde van zijn land, dat het heel zijn leven wordt en dierbaarder dan welke aardse banden ook, al zijn het zijn eigen kinderen. In een tijd, dat in Nederland het realisme in zijn volle fleur stond, schiep Stijn Streuvels de moderne boerenromans, waarin, zoals Stuiveling het noemt. „het menselijk bestaan, gestuwd en beheerst door de verbondenheid met de grond en het dwingend ritme der seizoenen, iets krijgt van een grootse, cosmische, zinrijke fataliteit, waarmee hij bedoelt te zeggen, dat Stijn Streuvels toen feitelijk al de beperkingen van dit realisme te boven was en het alledaagse in de hogere sfeer heeft weten te trekken van een altijd geldende menselijkheid.

Dit is ook de reden waarom Vermeylen, de leider van het tijdschrift Van Nu en Straks, wiens streven er op gericht was de Vlaamse literatuur een Europees peil te doen bereiken en uit de sfeer te tillen van het provincialisme, Streuvels als een der eersten van zijn land begroette. Want in Streuvels leefde dit Europees besef al van nature. Hij verdiepte zich, autididact als hij was, in de grote schrijvers, zocht en vondq verwantschap met Russen en Scandinaviërs en maakte zich om ze beter te leren kennen de nodige talen eigen, omdat zijn begaafdheid hiervoor ongewoon groot bleek te zijn.

Wat Streuvels in zijn omgeving vond, was dus neit in de eerste plaats iets typisch Vlaams maar eerder iets typisch boers, en , de boer nemend als het meest aan de natuur verwante menstype, geraakt hij als vanzelf tot het algemeen menselijke. Bezitshonger, liefde, vroomheid, het zijn voor hem geen individuele kwaliteiten, maar wezenstrekken allen gemeenzaam, elkeen aangeborx. Men heeft dan ook wel eens beweerd, dat Streuvels een pessimistisch schrijver was. Ik geloof dat niet. Ik geloof alleen, dat de lezer, die van te hoge idealen is bezield ten opzichte van zijn medeschepselen, daardoor niet in staat is de mens in zijn ware afmetingen ten aanzien van de natuur op te vatten, zodat hij zich onwillekeurig door Streuvels' onverbiddelijkheid laat neerdrukken. Maar Streuvels bedoelt het anders, hij toont ons werkelijkheid en hij gedoogt niet dat de mens over de natuur zegeviert omdat dit ook werkelijk niet zo is; hij ruimt de mens de plaats in die hem toekomt, niet meer en niet minder.

Wil men hem als een pessimist zien, goed, maar amusant is desondanks zijn levensverhaal, waarvan bij zijn 75e verjaardag het tweede deel „Avelghem" verscheen. Hierin zegt hij o.a. over de dood van zijn vader: „Een sterfgeval, zelfs van naastbestaanden, als het geen ramp meebrengt, maakt geen langdurige indruk op jonge mensen. Ze nemen het aan als het natuurlijk verloop der dingen: degene die vertrekt maakt plaats voor de nieuwe aankomer, die 't leven voortzet. Zelfheid, eigenbelang, baatzucht zijn hebbelijkheden van de menselijke natuur. Voor jonge mensen is de dood nog geen bedreiging, veroorzaakt nog geen onrust in 't gemoed; het leven dringt zich op; de dagen brengen hun werk, hun bezigheden en zorgen mede - le zaken gaan voort en zonder lust is het leven onmogelijk".

Hij verhaalt in dat boek voorts hoe hij tot schrijven kwam en zijn eerste grote verhaal geplaatst kreeg en zo verder tot bekendheid geraakte. In dat eerste verhaal „Lente", komt een meisjesfiguur Horieneke voor, dat al dadelijk Streuvels stempelt tot een kinderpsycholoog bij uitnemendheid. In het beroemde „Prutske", dat hij in 1922 uitgaf, geschreven over een zijner dochtertjes, geeft hij daarvan nog eens de volle bevestiging.

Ik wil U in een enkel voorbeeld tonen het echt-Vlaamse schildertalent van deze auteur en bezig daartoe de inzet van zijn „Minnehandel": „Nu was de slachter in druk bedrijf. Hele godse dagen moest hij op gang over 't eenmalig wit-besneeuwde land, van d'ene hofstede naar d'andere, om zwijnen te slachten. De velden lagen effen en blank, langs alle kanten wijd uit; de hoven waren bedekt, vervaagd en onherkenelijk onder de sneeuw, de slonke wegen verdoofd, zonder speur, met de zwaarte daarop van de vuile winterhemel;" In deze anderhalve zin hebt U reeds van alles gezien omtrent de man en zijn bedrijf, maar tegevan jaargetijde en landschap.

Tenslotte iet sover de taal van Streuvels. Hij behoorde aanvankelijk in zoverre nog tot de oude school, dat hij gelijk zijn oom Guido, zich niet ontziet streekwoorden te gebruiken, die hij eerder zoekt dan uit de weg gaat, omdat ze hem als intiemste deel van de moedertaal het meest vertrouwd zijn, maar ook omdat hij het gebruik ervan in de schrijftafel beschouwt als taalverrijking. Zij die in Vlaanderen welbewust streden voor het behoud van het Nederlandse tegenover het Frans, hadden echter een andere opvatting: ze begrepen dat geen streektaal het op den duur zou kunnen houden tegen een cultuurtaal als het Frans en dus proclameerden zij het algemeen beschaafd Nederlands als het ideaal dat moest worden nagestreefd. De moderne Vlaamse schrijvers bewijzen nog dagelijks, dat ze die opvatting hebben begrepen. Ook Streuvels heeft zich aangewend zijn taal aan het algemeen Nederlands aan te passen en geleidelijk aan zijn de streek-particulariteiten uit zijn boeken verdwenen. Me bereidt twee volledige uitgaven van zijn werken voor: een in Heerlen bij uitgeverij Winants, in tien delen, terwijl de firma Veen in Amsterdam uitgeefster is van Stijn Streuvels' Lijsternestreeks, waarvan het boek over Avelghem, in 1946 verschenen het 27e deel vormt.

Stijn Streuvels is een auteur om in zijn geheel te bezitten.

C. J. KELK.

EEN VISSER IN DE INDISCHE OCEAAN heeft bovenstaande vis gevonden, waarvan men meent dat de familie zo'n vijf en zeventig millioen jaar oud zal zijn. Eigenlijk was alleen nog de huid van het vreemde exemplaar intact en in Amerika werd spoedig een model in elkaar gezet. De vondst heeft in vele kringen veel sensatie verwerkt.

„dat er wel wat aan te doen was". Na enig gemarchandeer betaalde hij hun persoonlijk 70.000 dollar... en de lading werd gelost.

De intrigerende vraag, waarom de diverse instanties deze toestanden hebben laten voortwoekeren, is door de verhoren al ten dele opgehelderd. Het antwoord schijnt drieledig te zijn:

1o. Bestuursleden van de vakvereniging (de I.L.A.) profiteren zelf mede van het schrikbewind, de afpersingen, omkoperijen en diefstallen, waaraan de gangsters in de union zich schuldig maken. Afgezien van het bovenstaand voorbeeld, is het gebleken, dat de werkgevers aan verschillende vakbondleiders grote vaste uitkeringen doen of kostbare geschenken geven, die tot doel hebben te voorkomen, dat de havenarbeiders hun looneisen te hoog opschroeven.

20. De stuwadoors, die van de genade van deze individuen afhankelijk zijn, zijn blijkbaar van mening, dat zij op deze wijze een onvermijdelijke premie betalen voor het handhaven van de discipline aan de pieren en leggen zich daarom bij het afpersingssysteem neer. Enige getuigen uit deze kring verklaarden ronduit: „Je hebt aan de haven ruwe typen nodig om de tucht te bewaren onder de andere ruwe typen. Als we de bond niet zijn zin zouden geven, zouden de gangsters ieder ogenblik stakingen afkondigen".

3o. Er zijn aanwijzingen voor medeplichtigheid van hooggeplaatste politici, speciaal gemeentelijke autoriteiten in New York en Jersey, die zich derhalve niet lenen voor medewerking aan zuiveringsacties. Burgemeester Kenny, van Jersey City, bijvoorbeeld weigerde als getuige voor de Crime Commission te verschijnen. En een man die de betrekking van ,hiring boss' verloor, doordat hij weigerde deel te nemen aan een plan van een vakbondsleider om valse loondeclaraties in te dienen, getuigde, dat de hoofdcommissaris van politie in Jersey City medeplichtig was aan woekerpraktijken onder de havenarbeiders en een commissie ontving van de woekerrente, die hiermee wordt gemaakt.

OOK SPORTMENSEN ondervinden in de Verenigde Staten last van de nieuwe McCarran-Walter wet, waarbij alle binnenkomende en doorgaanse reizigers „politiek aan de tand worden gevoeld". Zoals bovenstaande „soccer"-ploeg uit Oostenrijk, die op weg was naar Bogota. Geen Amerikaan mocht met de reizigers spreken.

MARSHALL NUNN was een van de tien passagiers aan boord van het Philippijnse vliegtuig, waarmede een communits naar elders wilde vluchten. Nunn is lid van de Amerikaanse inlichtingendienst en kon heel wat rapporteren.

Oudstrijders hielpen hun Ned. helper naar Amerika

De Brabander Anton Broeren is onlangs in de Verenigde Staten van Amerika een nieuw leven begonnen. Dit is hem mogelijk gemaakt door de vier Amerikanen, die hij in 1944 een maand lang in de schuur bij zijn boerderij te Schijndel verborgen heeft gehouden nadat zij door een Duits jachtvliegtuig waren neergeschoten. Deze 4 veteranen hebben, nadat zij hadden gehoord dat Broeren een kommervol bestaan had, de overtocht voor hun Brabantse vriend en zijn gezin geregeld en voor een baantje en een woning gezorgd, aldus meldt Trouw.

De vier Amerikanen zouden in September 1944 als parachutisten deelnemen aan de luchtlandingen. Zij werden vervoerd door een glider — een door een motorvliegtuig getrokken zweefvliegtuig waar mee jeeps, kanonnen en ander materiaal naar de landingsplaats wordt gebracht. In de buurt van Schijndel werd hun vliegtuig neergeschoten door een Duitse jager. De vier Amerikanen — Rudolph Kos uit Deerfield, Titon Webb uit Peoria, Tilman Beikes uit Indianapolis en Cecil Rhodes uit Richmond — hielden zich schuil totdat zij werden ontdekt door Anton Broeren, die in die tijd deel uitmaakte van een verzetsgroep, welke, zoals later bleek, driehonderd geallieerde strijders uit de handen van de Duitsers wist te houden.

Broeren nam de vier paratroopers mee naar zijn boerderij en gaf hen onderdak in zijn schuur. De Amerikanen bleven daar totdat 31 dagen later de Britse troepen het dorp Schijndel bezetten.

Na de oorlog zat het Broeren niet mee. Hij was inmiddels dieselmonteur geworden. maar, zoals hij eens aan Webb schreef, hij moest dag en nacht werken om een redelijk bedrag per week te maken. Hij schreef er bij, dat hij wel graag naar Amerika zou komen.

Webb en de drie andere veteranen hebben daar werk van gemaakt. Zij vonden een baantje voor Broeren bij de Catarpillar tractormaatschappij in East Peoria (Illinois), bij welke fabriek Webb ook werkzaam is. Zij tikten een door oud-soldaten gebouwd huis op de kop (vier kamers) en zetten onder de bevolking van East Peoria een actie op touw, die 1500 dollar opbracht. Daarvoor kunnen de Broerens huisraad en kledingstukken kopen.

Het duurde niet lang of ook de overtocht was geregeld. En onlangs was het zover, dat de vier voormalige parachutisten hun helper en diens vrouw en kinderen in Chicago van de trein kwamen halen. Men bleef een paar dagen in Chicago, want het sprak vanzelf, dat de vier Amerikaanse vrienden hun Nederlandse vrienden eerst Amerika's tweede stad wilden laten zien. Daarna kon het echtpaar Broeren, Hettie (8), Janneke (2) en Henk (6), de Kerstdagen doorbrengen in hun eigen woning in Peoria.

SIAMESE TWEELING OVERLEDEN

BOMBAY, 7 Jan. - In Bombay is vandaag een 19 dagen oude Siamese tweeling aan longontsteking overleden. De jongens zaten van de borst tot de navel aan elkaar vast en overleden tezelfdertijd. Zij hadden afzonderlijke zenuwstelsels en ademhalingsorganen. De tweeling trok veel plaatselijke belangstelling en de inwoners brachten geschenken, bloemen en geld naar het ziekenhuis, waar zij werden verpleegd.

REGERING IN ISRAEL HEEFT GEEN GELD

TEL AVIV, 7 Jan. - De Israëlische regering zit in geldnood en kan haar ambtenaren het salaris over December niet uitbetalen. Zij beloofde dit in de loop van deze maand te zullen doen.

Radioprogramma

Golflengten:
Curom: 415,5 en 59,88 m.
Avros: 19,4 m.
Radio Nederland Wereldomroep: 13.96, 16.88, 19.71, en 25.87 m, 16.88, 25.57 en 31 m.

VANDAAG:

Curom:

17.30 voor de rijpere jeugd; 17.50 gram. pl.; 18.05 gelukwensen; 18.15 dinermuziek; 18.45 nieuws 19.00 Papiament; 19.30 reclame; 20.30 causerie Hans Hermans; 20.45 muziek uit Nederland; 21.15 Antilliaanse poëzie; 21.45 reclame; 22.15 vandaag en morgen; 22.30 sluiting.

Avros:

Programma niet ontvangen.

Radio Nederland:

19.00 opening en nieuws; 19.10 intermezzo; 19.14 nieuwsjournaal; 19.30 concert; 19.56 voor de vrouw; 20.05 Westindische rubriek (met Zuid-Amerika in het nieuws); 20.33 persoverzicht; 20.40 amusementsprogramma; 20.55 avondgebed; 20.58 sluiting.

DIVERSEN

Vandaag hebben nachtdienst:
Oranjestad: Botica del Pueblo.
San Nicolas: Botica San Lucas.

Sluiting luchtmail Nederland:
Dinsdag 2.45 n.m.
Woensdag 4.00 n.m.
Zaterdag 2.45 n.m.

Wijkverpleging Wit-Gele Kruis: Zuster Hanewinkel, Oranjestad, Tel. 1471.

De ondergang van Atlantis (57)

ERIC DE NOORMAN door Hans G. Kresse

Voor enkele ogenblikken staarde Kirasso de spreker sprakeloos aan, het leek of de woorden niet tot zijn brein doordrongen, maar dan wenkte de Egyptenaar met een kort gebaar. „Volg mij!" gromde hij, en gevolgd door de luipaardofficier betrad hij zijn privévertrek. De heerser beduidde de luipaardofficier plaats te nemen en zelf ging hij plechtig op een troon zitten, welke hij uit Egypte had laten komen. „Herhaal uw woorden van zo even," gebood Kirasso. Eerst aarzelend, maar gaandeweg vlugger, vertelde de officier zijn belevenissen: „Generaal Tubalah maakt gemene zaak met de geelharige Noorman. Tezamen willen zij u verstoten en de macht overnemen. Daarom heeft de Noorman zich zogenaamd laten vangen. Op de dag van de terechtstelling zal zich een grote volksmenigte verzamelen, allen zwaar bewapend door Tubalah. Op het moment, dat de Noorman gehangen wordt, geeft de generaal een teken en het volk, geholpen door de soldaten van Tubalah, zal de lijfwacht overrompelen en gevangen nemen!" Na deze woorden van de officier hing er een dreigende, haast voelbare stilte in de kleine ruimte. Kirasso had zwijgend geluisterd en zijn ogen staarden peinzend in de verte... Langzaam vertrok zijn gezicht tot een masker, dat sprak van wraak en hij siste: „Gij spreekt de waarheid?" „Blijf te mijner beschikking. Wanneer gij niet de waarheid gesproken hebt, dan wee u!" Inmiddels werden Eric en Pum-Pum onder zwaar escorte naar de dodencel gebracht: een vochtig, kaal vertrek. Doch hoewel zij wisten, dat dit alles slechts tijdelijk was, konden zij een onbehaaglijk gevoel niet onderdrukken.

De Arubaanse Courant

SECCION PAPIAMENTO

Conferencia di prensa cu Bestuurscollege

TRANSFERIMENTO DI DEPARTAMENTONAN TA BAI MASHA POCO POCO CAUSANDO HOPI DIFICULTAD

Ayera tabata di promer Diarazon di luna; esaki kier meen pa representantenan di prensa: conferencia cu Bestuurscollege. No tur representantenan di Bestuurscollege tabata presente ayera: Deputados Tromp y F. de P. Wever hunto cu Secretario Kerstens a bai Curacao pa delibera tocante asuntonan di cual nos a worde informa mas leuw durante e conferencia.

Sr. Gobernador a muestra ariba e relacionnan excelente cu tabata existi durante anja cu a pasa entre Gobierno di Aruba y representantenan di prensa y mes ora el a hací uso di opotunidad pa expresa e deseo, cu durante anja cu ta bini tambe e contacto lo ta mes agradable (Nos tambe ta spera asina - Red.).

Ademas a worde delibera detayadamente - poco poco esaki ta birando fastioso - tocante transferimento di departamentonan. Den e pertinente Decreto Real ta para scirbi cu tur departamentonan mester ta transferi cu entrada di 1 di Januari 1953, pero e cuestion ta com e senjoresnan na Curacao ta interpreta e Decreto Real.

Dia 1 di Januari Bestuurscollege a recibi un telegram di Ministro di Sanidad Publico, den cual felicitacion ta worde extendi en conexion cu transferimento di departamento di sanidad publico. Mas nada. Dia 3 di Januari Bestuurscollege a manda un telegram pa Secretario di Gobierno cu e suplica pa manda bisa com ta cu transferimento di e otro departamentonan. No mucho despues a bolbe e contesta: haaf y aeropuerto practicamente por worde considera como transferi tambe dia 1 di Januari. Despues a bini algo tocante comision di turismo: esaki lo mester worde considera como absolvi cu entrada di 1 di Januari. Nada mas. Pero ta circula rumores si cu Domeinbeheer lo worde transferi na fin di e luna aki.

Y awor ainda ta resta departamento di Asuntonan Social y Educacion. Bao di nos seccion na Hollandes „Arubiana" nos a scirbi caba e siman aki cu maestronan di school di educacion publico na nos isla lo no por recibi nan salario na fin di e luna aki si Gobierno Central na Curacao no tuma medida liher. Varios hende a interpreta e noticia aki como na chanza, pero esaki ta berdad. En conexion cu e problema aki e tres senjores cu nos a menciona aki riba a bai Curacao pa purba haya mas informacion aya. Pronto nos ta spera di por publica algo mas tocante e asunto aki.

Si e transferimento poco poco aki ta fastioso pa esnan cu ta recibi salario mensualmente, mas peor e ta pa e hendenan cu ta haya sueldo pa siman. Com e hendenan aki lo mester worde paga Diasabra? Esaki ta un situacion triste cu a resulta solamente pa motibo cu nan no por a bin cla na tempo cu reglamento di transferimento di departamentonan na Curacao.

Comision di Turismo aki na Aruba no ta existi mas awor, pero no a worde bisa kiko lo mester socede awor. Bestuurscollege tin intencion pa lamta un oficina di turismo aki, pero ainda e asunto aki lo mester worde studia. Naturalmente no ta mucho aplaudible pa caba asina di repente cu un organizacion cu a worde desaroya durante hopi anja.

Bestuurskantoor

No obstante cu trabao na re-construccion di Passanggraahn ta progresa satisfactoriamente, no ta aparente cu Bestuurscollege lo por muda pa aya durante e luna aki mas. Varios di e localnan no por worde usa pa motibo di nan locacion pa solo asina cu nan mester worde prepara pa instala aparato di aire-condicionado.

Banda pariba di Passanggrahan un hala lo worde construi te na e actual Postkantoor, asina cu lo bini hopi espacio pa e departamentonan insular. Den e actual Gezaghebberskantoor lo keda of bini: kadaster, parket, Husticia, Imigracion, grifie, voogdijraad y asuntonan social. Algun di e departamentonan aki lo muda na debida tempo pa e Bestuurskantoor nobo.

Ademas ta existi e plan pa laga traha un oficina nobo den vecindario di haaf pa e havenmeester; e oficina actual lo worde usa pa kantoor di Camara di Comercio (ariba) y e oficina di turismo (abao).

Zeker geen plagiaat!

De correspondent van B. en N. schrijft ons:

Mijnheer de redacteur, verleen mij een kleine ruimte in uw blad om uw sportmedewerker „De Tukker" van antwoord te dienen. Toen ik het artikel „Plagiaat in de B. en N." gelezen had, moest ik onwillekeurig het hoofd schudden. De Tukker begint met de vraag te stellen of er plagiaat gepleegd is en beantwoordt de vraag later zelf in bevestigende zin. Opmerkelijk is, dat de Tukker, die de schrijver van het artikel kent, niet met hem hierover heeft gesproken, maar wel met de andere medecorrespondent zodat de schrijver van het door de Tukker gewraakte artikel enigszins verbaasd was, toen hij uw blad van gisteren las. Waarom had de Tukker niet u, mijnheer de redacteur, of schrijver zelf gevraagd hoe de vork in de steel zit. De Tukker begint te vermelden, dat het artikel in de B. en N. eender is aan het zijne. Dit houdt hij niet tot het einde vol, want later zegt hij, dat er veranderingen, weglatingen en minder juiste aanvullingen zijn aangebracht. Ik wil de Tukker vragen beide artikelen naast elkaar te leggen en te vergelijken. Dat bij een jaarverslag over sport op zo'n klein eiland haast alle kranten hetzelfde zullen schrijven, ligt voor de hand. Verder spreekt de Tukker over enige onjuiste aanvullingen en weglatingen van belangrijke gedeelten. Er is weggelaten, er is aangevuld constateert de Tukker. Hoe is het artikel dan eender? Over weglatingen gesproken. Wat belangrijk is voor de Tukker behoeft voor de Beurs-correspondent helemaal niet belangrijk te zijn. Onjuiste en minder gewenste aanvullingen. Wat is onjuist, mijnheer de Tukker en of de aanvullingen door u minder gewenst zijn, dat regardeert mij niet. De Tukker hoeft er in het geheel niet op te wijzen, dat het artikel in de B. en N. niet van hem afkomstig is, want dat weet een ieder, die beide artikelen gelezen heeft.

Ik wil, hoewel ik het geenszins hoef te doen, de Tukker het volgende meedelen:

De B.-correspondent vroeg aan de redacteur van de Arubaanse Courant de kranten te mogen inzien om een jaarverslag te maken, wat door genoemde redacteur dadelijk werd toegestaan. Het werk was veel en de tijd kort en daarom besloten B.-correspondent, een andere correspondent en de redacteur van de A.C. het samen te doen. In 2 dagen was de zaak voor elkaar. Dit verslag verscheen bijna gelijkluidend in de Beurs en in de Arubaanse Courant. Moest de A.C. de Beurs ook van plagiaat betichten of omgekeerd, omdat het artikel eerder in de B. en N. verscheen! Weet de Tukker, dat, toen de B.-correspondent opmerkte, dat er over sport niets in het verslag stond, hij van de redacteur 2 kranten kreeg met de toevoeging „Hierin kun je het een en ander vinden"? Inderdaad gebruikte de B.-correspondent verschillende hoofdpunten, doch daarom had hij ook gevraagd en het ook gekregen. Dat de inhoud in grote trekken hetzelfde was, ligt, zoals reeds opgemerkt, voor de hand, maar de stijl was anders, er werd veranderd en aangevuld en weggelaten, hetgeen de Tukker zelf zegt.

En tot slot, mijnheer de redacteur, de Tukker zegt, dat het niet de gewoonte is namen te noemen bij een sportoverzicht. Hinderen de twee in het door de Tukker gewraakte artikel genoemde namen hem zo zeer? Hij mag ze ook wegdenken.

De zinsnede in het artikel van de Tukker van gisteren, waar hij zegt, dat er daadwerkelijk samenwerking behoort te bestaan wil ik aanvullen en zeggen, „niet alleen in de sport, doch ook in de journalistiek".

Dus toch plagiaat.

Onder dat opschrift reageert de Tukker als volgt:

Het spijt mij voor u, geachte Beurs-correspondent, dat het mij niet eerder bekend was, dat gij de schrijver van het door mij gewraakte stuk in de Beurs- en Nieuwsberichten waart. Thans werd mij, op een door mij bij de Hoofdredactie van de Beurs ingediend protest, uw naam bekend en ik kan mij nu ook zeer wel begrijpen, dat gij bij het lezen van mijn protest in de Arubaanse Courant uw hoofd schudde, maar dat zal wel van schaamte zijn geweest, immers u zult toch thans wel begrepen hebben, dat het ook in de journalistiek niet opgaat met een anders veren te pronken, zij het dan met een of andere onhandige wijziging.

Het is de geachte correspondent van de Beurs toch wel bekend, dat plagiaat niet toelaatbaar is en zelfs op de schoolbanken wordt tegengegaan, immers zodra een der leerlingen schoolwerk van zijn vriend of vriendinnetje overschrijft, zal toch een goed meester dit kind op het verkeerde van zijn handeling wijzen.

Dat gij, geachte correspondent, deze zaak wilt weerleggen door er op te wijzen dat gij het **jaarverslag**, dat ook in de B. en N. verscheen, uit de Arubaanse Courant hebt gehaald en samen met nog een correspondent en zelfs de redacteur van dit dagblad hebt samengesteld, kan ik niet anders zien dan als een middel om deze onsmakelijke zaak te verdoezelen. Het gaat hier immers niet om het **jaarverslag** dat in de Beurs verschenen is, maar het gaat hier over een door mij, en ik kan u verzekeren zonder hulp van anderen, samengesteld en geschreven **sportoverzicht van het afgelopen jaar.**

Voorts kan ik u, geachte Beurs-correspondent, de verzekering geven, dat de insinuatie betreffende de door u bijgeschreven namen mij totaal niets zegt, doch wel kan ik u verzekeren, dat b.v. het Volleybalspel niet enkel door samengestelde groepjes van de door u genoemde school wordt beoefend, hetgeen gij als leek op dit gebied mogelijk niet hebt geweten.

Dat er daadwerkelijke samenwerking behoort te bestaan ook in de journalistiek ben ik geheel met u eens en waar ik, zo gij zelf schrijft, voor u geen onbekende ben, was het uw plicht geweest mij te verzoeken gebruik te mogen maken van het door mij samengestelde en ontworpen overzicht „Aan het einde van een goed sportjaar". Ik had u dan gaarne daarmee behulpzaam willen zijn. Het is nu te enenmale in strijd met het journalistieke fatsoen andermans werk voor eigen te gebruiken en dan nog wel zonder bronvermelding.

De Tukker

Officiele Mededelingen van de ARUBA VOETBALBOND

Aan de:

Bondsbestuursleden
Verenigingsbesturen van de aangesloten verenigingen
Ereleden van de A.V.B.
Commissieleden van de A.V.B.
Scheidsrechters van de A.V.B.

OPROEP TOT DE JAARLIJKSE ALGEMENE LEDENVERGADERING,

WELKE GEHOUDEN ZAL WORDEN OP DONDERDAG 29 JANUARI 1953 DES AVONDS OM 8 UUR, IN DE VERGADERZAAL VAN HET WILHELMINASTADION TE ORANJESTAD

AGENDA

1. Opening van de vergadering door de voorzitter.
2. Voorlezing van de notulen van de halfjaarlijkse algemene ledenvergadering.
3. Voorlezing van het jaarverslag door de secretaris.
4. Verslag van de penningmeester over het gevoerde beheer der geldmiddelen over het afgelopen verenigingsjaar.
5. Verslag van de kascommissie.
6. Bestuursmededelingen.
7. Verkiezing van een voorzitter voor de volgende twee bondsjaren.
8. Bestuursverkiezing.
9. Verkiezing van een commissie van beroep.
10. Candidaatstelling voor de kascommissie. (financiele commissie)
11. Candidaatstelling voor de spelregel en protestcommissie.
12. Candidaatstelling elftal- en Reglement commissie.
13. Wijziging Huishoudelijk Reglement (Art. 51. punt 3.)
14. Rondvraag.
15. Sluiting.

De aftredende bestuursleden te weten: F. J. C. Beaujon, voorzitter; J. Rodriguez en J. Kelly, zijn door het Bondsbestuur weder candidaat gesteld en hebben zich herkiesbaar gesteld. Voor de aftredende bestuursleden J. G. de Castro en G. Croes heeft het bondsbestuur als candidaat gesteld de heren U. van Breet en I. O. Marugg.

Door de verenigingen aangesloten bij de A.V.B. mogen tot en met 14 Januari 1953 candidaten gesteld worden voor het nieuwe bestuur. Dit moet schriftelijk geschieden door ten minste DRIE verenigingen, terwijl van de candidaat een schriftelijke verklaring overlegd moet worden dat hij een eventuele verkiezing tot bestuurslid aanvaarden zal. Deze verklaringen moeten tegelijk met de candidatenlijst bij de secretaris ingediend worden.

Voorgestelde Reglementswijziging.

Artikel 51 punt 3 wordt gelezen als volgt:

„De toestemming om voor een andere vereniging te mogen gaan spelen kan eerst worden verleend twaalf maanden na dat het verzoek bij het bondsbestuur is binnengekomen. Gedurende de wachttijd blijft de speler gerechtigd uit te komen voor de vereniging waarvoor hij het laatst gerechtigd was te spelen. De secretaris is verplicht de datum van binnenkomst op het verzoek te vermelden en met zijn handtekening te waarmerken."

Elke aangesloten vereniging is verplicht een stemgerechtigd meerderjarig lid der vereniging naar deze Algemene Ledenvergadering af te vaardigen. De afgevaardigde moet in het bezit zijn van een verklaring dat hij de vergadering als gemachtigde van de vereniging bij zal wonen, terwijl deze verklaring ondertekend moet zijn door twee bestuursleden van de vereniging waarvoor hij afgevaardigde is.

Aruba, 3 Jan. 1953.
DE ARUBA VOETBALBOND,
Namens het Bestuur,
De secretaris,
w.g. W. J. WESTERINK.

Caida di Atlantis (43)

ERIC DE NOORMAN pa Hans G. Kresse

Di un pida klei di color Eric a traha forma di nanishi, pocier y a verf su cabei meseos cu e homber beuw; dos di su companjeronan tambe a bisti manera barridor. Tabata casi imposible pa reconoce nan! E siguiente mainta e tres hombernan mascara a bai kazerne envez di e homber bieuw. Cu un corazon na batimento di susto nan a pasa door di e porta, pero e warda no a paga tino ariba nan! E tarea principal di huesped di Eric tabata tenemento limpi di e apartamentonan di e coronel. E Normano joven a sigui e instruccionnan cu el a recibi debidamente y sin mucho dificultad el a haya e apartamento designa. Ayudantenan di Eric a keda warda den coridor, mientras el mes a bati ariba un porta y a habri esaki cuidadosamente. No obstante e ora asina tempran ya e coronel tabata sinta na su lessenaar. Ora el a sinti e porta habri el a draai rond y ya el tabata kier a sigui cu su trabao ora algo den postura di e homber bieuw a hacie'le desconfia. Sin ripara su man a bai den direccion di e bel di alarma...